



İdlib'i bırak, Botan'da ne yaptın, ona bak!



akahraman61@hotmail.com | 08 Nisan 2017 Cumartesi

AHMET KAHRAMAN

Konumuz, "İdlib'de kopan fırtına" ama, önce "Türk gibi maşallah" cephesinden bir haber: Bu satırları yazmaya oturduğumuzda, Türk medyası Binali Yıldırım'ı dinlemek için, yola çıkan korucuların araçlarıyla, Şırnak'a giriş yolların tıklandığını haber veriyordu.

Binali Bey, eski bir Ermeni yerleşkesi olan ve soykırım hücumunda, sadece "el aman, ben artık Müslüman, bizzat soyu ulu, kanı arı bir Türküm" diyen Ermenilere yaşama hakkının bağışlandığı Kemahlı bir köylü çocuğuydu.

Parası, maaşından başka pulu yokken, "maaşından artırdığı" para ile yer yüzünün imkansız bir mucize yaratmış, 17 şirket, 28 teniz ticaret gemisine sahip olmuştur. Ayrıca, dünyalar güzeli, yüzü ay parçası, nazenin eşiyle denizlere açılmak üzere satın aldığı iki yata sahip, "iş bilir tüccar memur" sonrası filan olan, bir büyük Türk büyüğüdür.

Binali Beyin ilk yolsuzluk sabıkası, memuru olduğu İstanbul Belediyesine ait büfeleri, yakınlarına dağıtmak yüzündendir. Kendisine göre iftiraya uğramış, ama ne çare ki bu yüzden görevinden, işinden olmuştur. Neyseki, nadide yeteneklerinin takdirkarı efendisi, yardımına koşmuş, onu önce milletvekili, sonra bakan, ardından Başbakan yapmıştı.

Bu başarılarından sonra, sahip olduğu şirket ile gemilerinin sayısını kimse bilmiyor.

Ajanslar, Kürtlere gazabıyla şanlı, bu Binali Beyi, Şırnak ziyaretini haber veriyorlardı. Hükümet ise Şırnak'ın da içinde bulunduğu 10 Kürt şehrinin katlinden sabıkalıydı. 7 ay boyunca tanka, toplarla vurulan...

Hatırlarsınız herhalde, Şırnak'ta, Hacı Birlik'in ölü bedeni katilleri tarafından arabanın ardına bağlanıp yerlerde sürüklenmişti. Hacı'nın ailesi hala yasını tutuyor.

Sakin, "insan olanda, utanma diye bir duygu bulunur" demeyin. Çünkü, "hırsızdır ama iş yapar" dünyasında, kimilerinde parasal değeri olmayan böyle şeyler, "lüzumsuz"dır. Binali Bey, hiç üşenip sıkılmadan, katlettikleri şehre oy dilenmeye geliyor. Ve şehirde, onların döktüğü insanların kan kokusu tütüyor...

Şimdi anladın mı, Şırnak'ın taşları ve de Botan'ın kutsal toprakları, utanç ölü kimilerinde. Şehrin insanı, kedisi, binalarıyla katili, şimdi kapıya gelmiş bir dilenci...

Dilenmeye açılmış eli hangi korucu, kiralık katil öpecek, kimler tükürecek bilemiyorum, ama, Binali Bey, Kürdistan'ı kırım ile kan sesi arasında "daha iyi, daha şereflerine uygunca yıkacak" diktatörlüğün anayasası için, oy dilencisi olarak orada.

Kanlı ele tükürecekler ortalıkta yoktu. Meydan, Binali Beyin mabadını öpeceklerindi deyip konumuza geçelim:

Suriye uçaklarının, İslamcı çetelerin elindeki İdlib'i bombalamasından sonra, 70'e yakın insanın zehirli gazdan ölmesi, dünyada tepki fırtınaları koparmıştı. Suriye hükümetinin, "biz kimyasal zehir kullanmadık" açıklaması, Amerika tarafından ciddiye alınmamış, karşılık olarak Humus yakınlarındaki hava üssü bombalanmıştı.

Dünyanın tepkisi her neyse de, Türk Cumhurbaşkanı Erdoğan, olayın da daha dumanı tüterken "ey katil Esed, sen bu yaptıklarının ahından nasıl kurtulacaksın?" diye kükreymiş, sonra Amerika'ya teşekkür etmiş, bu arada ordusuyla, Suriye'ye yürümeye hazır olduğunu dünyaya ilan etmişti.

Erdoğan ve şürekası, İdlib'de çocuklar öldü derken tepeden tırnağa kadar, insanlık derdiyle hüzne batmış görünüyorlardı. Gözlerinde yaş yok ama, derin yaralı bir sesle matem tınları yayıyor, Kürtler de uzaktan seyrediyorlardı.

Çünkü onlar, "bin bir yüzün" tanıklarıydı.

Kürtler, bu yüzün başkomutanlığı günleri boyunca, kimyasal bombaların izlerini taşıyan, çocuklarının ölü bedenlerini toplamışlardı, dağlarda.

Dünya ses verir, imdada gelir umuduyla "hewar" diyerek. Kimsecik, kimyasal izi peşine düşmemişti.

Çünkü Kürtler, avukatsız bir halk, devletsiz olarak yer yüzünün yalnızıydı.

Roboskî katliamında da bu gerçeği gördüler. Çocuklarının paramparça bedenlerini kayalardan kazıyan Kürtler, hala terörist, katiller masumdu.

Sonra Botan'ın şehirleri Cizîra Botan, Silopi, Nusaybin, Yüksekova, İdil, ötede Silvan, Sur'un tank ve topların hücumuyla, aylar süren muhasarası...

Çocuklar, ihtiyarlar katledildi. Televizyonlar, Mehmet Tunç'un, "katiller üstümüze geliyor, katliamı önleyin" feryatlarına dünya suskun kaldı.

Evrenin vicdanı ölü rolündeyken, Cizîra Botan bodrumlarında, çoğu çocuk 144 kişi lav, alev silahlarıyla diri diri yakılıyordu.

Esad'ın ölü gömmeyi, ambulansları yasakladığını dünya medyası yazmadı. Ama Türkler, bunu yaptılar. Ölüler sokakta kaldı. Evinin içinde şarapnel parçasıyla yaralanıp annesinin kucağında

ruhunu teslim eden Cemile çocuğun bedeni, çürümesin diye günler boyu buz dolabında saklandı.

İdlib'in yasını tutan Erdoğan, Kürt çocukları katledilirken, ruhu kurumuş, puç olmuş başkomutandı. Katledilen 1200 Kürt, yok edilen şehirler için ah, vah ettiğini kimse duymadı. Tersine, günde beş vakit dişleri arasında, "teröristler" diye tıslıyordu.

O Saraylarında, şürekasıyla huzur içinde, halkın parasını yemekle, hayattan tat almakla meşgulken Kürtler, yıkılmış şehirlerinin dağ yamaçlarına dökülen enkazı arasında, çocuklarının bedeninden parçacıklar topluyorlardı.

Kürtler hafızası güçlü bir halktır. Hiç bir şeyi, iyiliği de, zalimin zulmünü de...

Erdoğan ve teşkilatı öyle, kuyuya düşen köpeğin, kanadı kırık leyleğin derdiyle helak olmuş rollerine yatan Türk halkı farklı mıydı? Onlar da Kürtlerin kişiliğinde kırılan insanlığa kör bakıyor, sağır duruyor, dili de kesikti...

İdlib ah ile vahı mı, o timsahın hüzünlü halidir. Hayat ve mal talancısı ruhun vicdanı olmaz...